

Preek over Openbaring 1,3 en 2,7^a: Gelukkig is ieder die door God wordt aangesproken in de eigen taal.
Deze preek is gehouden bij de introductie van de Nieuwe Bijbelvertaling.

Voorzang: Gezang 1

Votum en Groet

Zingen: Psalm 136, 1. 8 en 13

Leefregels

Zingen: Psalm 119, 40

Gebed om de opening van het Woord

Overhandiging van de Nieuwe Bijbelvertaling

Videopresentatie

Zingen: Kinderlied 17

Schriftlezingen: Psalm 1 en Openbaring 1,1-6; 2,1-7

Zingen: Opwekking 244 (Welzalig de man...)

Verkondiging van Openbaring 1,3 en 2,7^a

Zingen: Gezang 326 (beurtzang: allen, vrouwen, mannen, vrouwen, allen)

Dankzegging en voorbeden

Collecte

Zingen: Gezang 401, 1 en 4

Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

Wat is dat eigenlijk al een eeuwenoude gewoonte.

Dat gelovigen bij elkaar komen.

En centraal in die bijeenkomsten staat altijd een boek.

In veel gevallen ligt het al opengeslagen op de kansel als de gemeenteleden de kerk binnenkomen.

En er gaat geen dienst voorbij of er wordt uit dat boek voorgelezen.

Nee, dat is niet omdat wij vereerders zijn van een boek.

Maar omdat dit boek getuigt van Hem, die ons zo lief is.

En die al onze aanbidding waard is: Jezus Christus!

Sterker nog!

Het is niet alleen maar een getuigenis van onze Heer.

Maar als er uit dit boek wordt voorgelezen dan klinkt de stem van de Heer.

Dan ontmoeten we Hem zelf.

Dan richt Hij persoonlijk het woord tot ons.

Ooit maakte een drukker een poster met daarop het hele evangelie naar Markus.

Alle zestien hoofdstukken had hij op die poster afgedrukt.

Maar op zo'n manier dat alle woorden van dat evangelie een menselijke gestalte vormden.

Op deze originele manier wilde die drukker duidelijk maken dat dat evangelie Jezus Christus ten voeten uit is.

En dat geldt niet minder van het boek Openbaring.

Het is openbaring van Jezus Christus.

Openbaring van ...

Dat betekent dat Hij erachter staat.

Dat Hij deze openbaring gegeven heeft.

Maar het betekent niet minder dat Hij er de inhoud van is.

Dat Hij zelf in dit boek geopenbaard wordt.

Dat hier een boek over Hem open wordt gedaan.

Openbaring – dat wil zeggen dat Hij in dit boek onthuld wordt.

Onthuld in al zijn koninklijke glorie en heerlijkheid.

En wel zo verrassend dat deze openbaring zelfs voor Johannes volkomen nieuw is.,

Terwijl Johannes Hem toch zo goed kende uit de jaren van zijn discipelschap.

Terwijl deze discipel juist heel intiem met zijn Heer omging.

Maar zelfs voor Johannes is deze Jezus volkomen nieuw.

Dezelfde en toch zo ontzagwekkend anders!
Vol macht en Goddelijke majesteit!

Nu mag het duidelijk zijn dat het boek van de profetie waar het in deze tekst over gaat het boek Openbaring zelf is, het laatste bijbelboek.

Ooit was dit boek alleen maar los verkrijgbaar.

Het circuleerde los van de rest van de Bijbel binnen de vroege christelijke kerk.

Maar we doen dit woord geen geweld aan als we het toepassen op heel de Bijbel.

En dan zowel het NT als het OT.

Heeft Christus zelf niet van het OT gezegd, dat het daarin ten diepste gaat over Hem?

Heel dit Boek – OT en NT – is vol van Hem.

Heel dit Boek getuigt van Hem.

Heel dit Boek is, zoals Calvijn ooit zei, het gewaad waarin Christus naar ons toe komt.

En niets kan heilzamer voor ons zijn dan de ontmoeting met Christus, de Heer van ons leven.

Inderdaad, gelukkig, gezegend is ieder die met deze woorden in aanraking komt.

Johannes maakt dan nog onderscheid tussen degene die voorleest en hen die zo deze woorden horen.

Gelukkig is wie dit voorleest, en gelukkig zijn zij die horen.

Daardoor krijgt deze inzet van het boek Openbaring het effect van een waterval.

Een bruisende stroom die van grote hoogte zich met donderend geraas naar beneden stort om dan uit te monden in een groot meer of een brede stroom.

Zo is onze tekst is het sluitstuk van een enorme beweging die in de hemel begonnen is.

De openbaring komt in eerste instantie van niemand minder dan God Zelf. 2

God gaf haar aan zijn trouwste knecht, zijn eigen Zoon, Jezus Christus.

Jezus Christus gaf haar door aan zijn engel.

Dat is een bijzondere boodschapper die we in dit boek regelmatig tegenkomen.

De engel draagt alles zorgvuldig over aan Johannes.

Johannes stelt wat hij zag en hoorde nauwgezet te boek.

En dat boek vindt zijn weg naar heel de christelijke kerk.

En naar alle afzonderlijke gemeenten van gelovigen.

Ziet u hoe het Woord van God zich een weg baant tot u?

Hoe God er op uit is om u te bereiken?

Om met zijn Woord in uw leven binnen te komen?

Achter dit boek, achter deze woorden staat de mond van Jezus.

Staat de mond van God.

De hemel is geopend om hier op aarde Gods eigen stem tot klinken te brengen.

En daarom, *gelukkig wie voorleest en gelukkig zij, die horen...* 3

Allereerst wie voorleest.

Ik weet niet of dat in Johannes' tijd, in de tijd van de vroege christelijke kerk, iemand met een bijzonder ambt was.

Er moest in elk geval wel iemand zijn die de oude boeken van Israël en de evangeliën en de brieven van de apostelen en andere geloofsgetuigen voorlas.

Want lang niet iedereen kon zelf lezen.

In de vroege kerk had men kennelijk de gewoonte overgenomen van de synagoge.

Daar stond het iedere Jood, die lezen kon, vrij om uit de Schriften voor te lezen.

Vandaag kan iedereen lezen en schrijven.

Maar toch blijft het een goede zaak als het Woord van God tot klinken wordt gebracht.

Dat het hoorbaar wordt.

En dat er altijd weer een samenkomst is, waarin het Boek ter hand wordt genomen om de heilige woorden van God te hardop voor te lezen.

Dat de stem van hem of haar die leest vertolkt de stem van Hem die spreekt.

In de liturgie van de oude kerk was een vast onderdeel de begroeting van Hem, die komt in de Naam van de Heer.

Liefhebbers van religieuze koormuziek kennen ongetwijfeld meerdere vertolkingen van het *Benedictus qui venit in nomine Domini* –

Gezegend Hij die komt in de Naam van de Heer.

Oude woorden uit Psalm 118.

Wij zijn er aan gewend die woorden vooral te betrekken op Christus.

Zo werd Hij ooit eens Jeruzalem binnengehaald.

En zo werd Hij ook in de oude kerk jubelend begroet.

Maar hoe komt Hij dan?

En waar is Hij dan?

Dan werd gedacht aan dat beloftevolle woord van Christus: *Waar twee of drie in mijn naam samen zijn, ben Ik in hun midden.*

Daar waar gelovigen elkaar opzoeken om te worden bemoedigd en getroost,

en om te worden aangespoord en gestimuleerd tot een heilig leven.

en om te worden opgeladen in de strijd tegen alle kwaad in eigen leven en in de wereld –

daar heerst Jezus Christus over de harten.

Daar gaat Hij zegenend door de gezegende levens van zijn aanhangers.

En één in de samenkomst leest voor.

En we horen de Heer!

We horen de Héér!

En we zeggen: *Gezegend is wie voorleest!*

Gezegend is wie de stem van de Heer tot klinken brengt!

Hoe lieflijk zijn de voeten van de vreugdebode die het goede nieuws brengt.

Of, zoals de NBV vertaalt: *Welkom zijn zij die goed nieuws verkondigen.*

De bringers van het Woord, dat ons leven in hemels licht zet.

Voorlezers van de boodschap die ons leven rijke zin geeft.

Ja, gelukkig, gezegend is diegene die de woorden van de profetie leest.

Woorden van de profetie – dat zijn niet allereerst woorden die de toekomst voorspellen.

Maar het is vooral verkondiging, bekendmaking.

Onthulling van wat gezien is als de zin van het leven en als zin van de geschiedenis.

Gezegend is wie tot ons komt in de Naam van de Heer!

Gezegend zij, die voorlezen de woorden van de profetie.

Gezegend zij die in ons midden de stem van de Heer mogen zijn.

Gezegend zij, die boodschappers zijn van het geopenbaarde heil dat heel ons bestaan en heel de geschiedenis zin geeft.

En wat is het dan geweldig, dat dat Woord van de levende God zo dichtbij komt.

Dat God ons aanspreekt in onze eigen, vertrouwde taal.

Hebt u afgelopen woensdag op Nederland 1 gekeken naar de uitzending waarin de NBV werd gepresenteerd?

Eén van de woorden die het meeste indruk op mij maakte was wat gezegd werd door de Belgische kardinaal Danneels.

Ik weet niet meer letterlijk wat hij zei.

Maar het was zoiets als: *God is ons nog weer een stuk dichterbij gekomen!*

De vertaling die we tot nog toe gewend zijn in de kerk te lezen is voor velen niet meer verstaanbaar.

Je moet de zinnen soms twee, drie keer overlezen en dan weet je nog niet altijd wat er precies staat.

Vooraf onze kinderen en onze tieners hebben er grote moeite mee.

Vandaar dat we op catechisatie en op club al lang een nieuwere vertaling gebruiken.

Maar ook in onze erediensten moet Gods stem toch verstaanbaar zijn.

Is dat niet het wonder van Pinksteren, dat God gehoord wil worden in elke taal?

Dat God ons aan wil spreken in onze eigen taal?

Dan moet ik altijd weer denken aan het verhaal van een leraar van mij op de middelbare school.
Voordat hij leraar was zat hij in het zakenleven.
En eens moest hij op reis naar Tokio.
Hij was samen met een collega.
En hij en zijn collega kwamen allebei uit Groningen.
Toen ze in Tokio met z'n tweeën een hotel inliepen zei mijn leraar tegen zijn reisgenoot: *Zo, hier ken gainain ons verstaan!*
Onmiddellijk hoorde hij iemand achter zich zeggen: *Dat docht's moar!*

Zo ver weg een Nederlander ontmoeten en zelfs iemand die jouw dialect spreekt – dat is verrassend!
Dat schept een band.
Hier in Nederland zou je elkaar voorbij lopen.
Maar in het buitenland voel je je verwant met elkaar.
Iemand die jouw taal spreekt, met wie je kunt communiceren.

God spreekt ons aan in onze eigen taal.
God wil zo dicht mogelijk bij ons komen.
In deze wereld, die ons soms zo vreemd kan zijn, ontmoeten we iemand die ons vertrouwd is.
Met wie wij ons verwant mogen voelen.

God spreekt ons aan in onze eigen taal.
Met een bijbelvertaling die toegankelijk is, mag de taal geen probleem meer zijn.
Mag de *táál* geen probleem meer zijn.
Maar als de taal geen probleem meer is, dan komt het er des te meer op aan goed te horen.
Gelukkig zijn zij die deze profetie horen.
Dat is een felicitatie.
Bevoorrecht zijn we om zo onthuld te krijgen wie Jezus Christus is.
Wie Hij voor ons wil zijn.

Maar deze adeldom verplicht ook.
Wie oren heeft, moet dan ook horen wat de Geest tot de gemeente zegt.
Nu de Bijbel nog meer toegankelijk en verstaanbaar is, kunnen we ons er des te minder van af maken.
Wie oren heeft moet ook horen...

En horen – dat is meer dan het opvangen en registreren van geluid.
Echt horen is het in ons hart sluiten wat door God gezegd is.
Gelukkig zijn zij die deze profetie horen en zich houden aan wat er gezegd is.
Wie hoort neemt het Woord gretig aan en bergt het weg in zijn hart als een schat.
Horen is vreugde vinden in dat Woord, zoals de dichter van Psalm 1.
En zich verdiepen in dat Woord – dag en nacht.
Dan valt het Woord in goede aarde en draagt het vrucht: honderdvoudig, zestigvoudig, dertigvoudig.
Horen is gehoor geven.
Horen is gehoorzamen.
Horen is horig worden.
Horen is positief ingaan op Gods beloften en op Gods geboden.
Je verwacht het helemaal van God: troost, bemoediging, concrete opdrachten.
Ook correcties van verkeerd gedrag of een zondige levenshouding.

En zo ontmoeten wij God.
Zo treden wij in gemeenschap met onze Heer.
Door te horen naar de woorden van de profetie.
Gelukkig wie voorleest en gelukkig zij die naar die woorden horen.
Naar die op schrift en te boek gestelde woorden.

In het christelijk geloof staat het geschreven Woord centraal.
Vandaag is het 31 oktober – de gedenkdag van de Kerkhervorming in de 16e eeuw.
Aan deze dag en aan die hervorming is de naam van Luther verbonden. **4**

En één van dingen die Luther deed is de kerk weer terugbrengen bij dat Woord.
Hij heeft dat Woord van veel stof ontdaan en het opnieuw centraal gesteld.
Hij is ook één van de eersten geweest die er het belang van inzag om dat Woord te vertalen in de taal van de gewone man.
Zodat ieder God kon horen spreken in zijn of haar eigen taal.
En hij heeft er jaren aan gewerkt om de complete Bijbel in het Duits te vertalen.
En inderdaad, voor ons is het vertaalde Woord van God van levensbelang. 5

Hoewel, bij kinderen van God kan er soms een intens verlangen zijn om iets van God te ervaren.
En ze vragen zich wel eens af: *Waarom merk je zo weinig van God?*
Kan het niet meer rechtstreeks?
Waarom die omweg van dat lezen in of het voorlezen uit een boek?
Misschien herkent u dat wel, dat u God wel eens op een andere manier wil ontmoeten dan via een boek van minimaal 2000 jaar oud.

Maar dan onderschatten we toch wat ons in dit Boek gegeven is.
Wij geloven dat dit boek het geïnspireerde Woord van God is.
Dat wil zeggen dat de woorden in dit boek zijn doorademd van Gods Geest.
De woorden van dit boek behouden hun kracht, ook al zijn ze eeuwen geleden opgeschreven.
Als in de gemeente van Efeze werd voorgelezen wat Johannes van de Heer moest opschrijven, dan klonk aan het eind de oproep: *Wie oren heeft moet horen wat de Geest tot de gemeente zegt!*
Door dat voorgelezen woord sprak de Geest!
En zo ging dat ook in die andere gemeenten van Smyrna of Sardes en de andere.
En zo gaat dat ook vandaag bij ons.
Als de woorden van dit boek gelezen worden, dan spreekt de Geest tot ons.
We hoeven niet krampachtig buiten de Bijbel om op het spoor te komen wat God ons vandaag te zeggen heeft.
God heeft zich uitgesproken in dit Woord.
En het is een levend Woord, omdat Hij er zelf bij blijft als wij het lezen.
We bidden niet voor niets om het licht van de Geest voordat we gaan lezen en luisteren.

Lieve mensen, wat zijn wij rijk!
En ik hoop van harte, dat u door intens te lezen in dit boek – in welke vertaling dan ook – de Heer van uw leven steeds meer leert kennen.
Want gelukkig is wie voorleest en gelukkig zijn zij die deze profetie horen.
En die zich houden aan wat hier gezegd wordt! AMEN.
31-10-2004